

Évközi 5. vasárnap „B”

Jób 7,1-4.6-7; 1Kor 9,16-19.22-23; Mk 1, 29-39

Jézus felemel bennünket

Mikor azt gondolta, hogy már semminek sincs értelme, szíve üres volt, s minden olyan nagyon nehéz, ekkor történt valami. Hétköznapi dolog, de mégis, abban a pillanatban megváltozott a világ. Felszállt a buszra, fáradt volt, a keserűség, úgy érezte, tetőfokára hágott. Üres helyet keresett, lehetőleg az ablak mellett, hogy lehessen látni valamit az utcából, s ne az emberek arcát kelljen nézni. De ez a nap valamiért más volt, mintha nem egyedül lenne. Persze a busz tele volt. Mégis, *mintha most fontos lenne valakinek*, de elhessegette a gondolatot. Ugyan, mik is jutnak az eszébe? S egyszer csak érzi, hogy valaki megsimogatja a kezét. Kicsi kéz, ártatlan gyermekkéz. Felnézett. A nagypapája vállán alvó gyermek felébredt. Kedves arcocskája egyáltalán nem kámpicsorodott el, mint általában, álmából felriadt gyermekeknél szokás. Szétnézett, s szeme a szembeülőre tévedt, s ekkor megsimogatta. Most, hogy a másik észrevette, rámosolygott. A simogatás, mintha Isten simogatása lett volna, a mosoly, Isten mosolya.

Jézus az Isten simogatása, az Isten mosolya. Péter meghívja Jézust, akinek tanítványa lett, s vele mindjárt Jakabot is, Jánost is meg Andrást is, a bátyját, mindent meg akar osztani velük. A háza kicsi, valószínűleg egyetlen helyiségből áll. Nem lehet hát titkolni, hogy beteg van benne. Jézust nem azért hívták, hogy gyógyítson, hanem hogy megpihenjen. De ő kéretlen is segít. Nem beszélhet az evangéliumról, ha maga nem figyel az emberek bajára.

Milyen tanulságos itt Péter egyszerűsége. Nem latolgatja, hogy beteg van a háznál, nem törődik sem azzal a kényelmetlenséggel, amit a vendég érkezése okozhat, sem azzal, amit nekik jelent majd a beteg asszony jelenléte. De Jézusra is érdemes figyelni: mennyire érti Pétert és a helyzetet, hisz maga is ilyen körülmények között nevelkedett, ezek közt otthonos.

Nagy az öröm, a meggyógyított mindjárt munkához lát: megvendégeli Jézust meg a többi vendéget. Nem kis dolog ez sem: az asszonyok nemigen szolgálhattak föl egy férfitársaságnak. De ezen az asszonyon a frissen szerzett

gyógyulás kegyelme ragyog. Ott a helye azok között, akik Jézus köré gyűlnek. Ahogy később is meg-megjelennek asszonyok Jézus és az apostolok körül. Mert Jézus sok más határ és megkülönböztetés közt lerontotta a férfi és a nő közt húzott falat is.

Amint bealkonyodik, vége a szombatnak szabad a mozgás: mindenfelől betegeket hoznak Jézushoz, hogy gyógyítsa meg őket. Az egész város ott tolong a vendéglátó ház körül. Számolatlanul történnek a csodák, míg az éjszaka véget nem vet a mozgolódásnak. Akik későn értesültek az eseményekről, bizonyára arra számítanak, hogy majd reggel könnyebben megkereshetik a csodatevőt.

Jézus kora hajnalban fölkel, kimegy egy magányos helyre, hogy imádkozzék. Tanítványai megkeresik, és izgatottan hívják haza. Sokan várnak rá, újabb csodákat remélnék tőle. Jézus azonban egészen váratlanul ellent mond nekik. Még búcsúvételre sem tér vissza vendéglátóihoz, hanem indul a szomszéd falvakba, hogy hirdesse az evangéliumot, mert ez az ő feladata.

Jézus nem a felszínen arat tiszavirág életű dicsőséget magának. A csodák hozzátartoznak Jézus küldetéséhez. Mégsem azért jött, hogy elveszen a mindennapos emberi bajok orvoslásában. Az evangéliumot kell hirdetnie. Arra tanít meg, hogy magunkat Isten hatalmas mércéjével kell mérnünk.

Az egészség is Isten ajándéka, s az egészség visszaadása jel, amely Isten szeretetére mutat rá. De ha Jézus elveszne a betegek gyógyításában, akkor földi várakozásokat betöltő jótettei egykettőre elveszítenék Istenre utaló jellegüket, nem volnának jelek többé. Jézus elsősorban Istennel tartozik az embereknek, az égboltot kell a fejünk fölé nyitnia. Nem hazug égboltot, üres ígéretekkel: azért tesz fogható csodákat, azért érzékeny minden földi jajra. De mégis eget, amely nemcsak kielégíti hanem ki is tágítja az emberi szív vágyakozását.

Talán éppen a hajnali imádság perceiben vált világossá előtte, hogy most mit kell tennie. Az ő eledele az, hogy a mennyei Atya akaratát cselekedje. Nekünk is többet akar adni mint amit mi kérni szoktunk tőle. Arra tanít meg, hogy magunkat Isten hatalmas mércéjével kell mérnünk.

Mit várunk *mi* Jézustól? Előlkünk is elillan, a mi sürgető kéréseinket is mintha meg sem hallaná - mert többet akar adni nekünk, mint amit magunk kérni

szoktunk tőle. Mindent nekünk akar adni, hogy *mi magunk lehessünk az Isten simogatása, az Isten mosolya.*